

şu. Birden Ahi Şerafettin Camiiyle, onun iki ince mavi çizgi minaresiyle karşılaştım. Avlusunda üç kavak yapraklanmış, bir Ahi yelinde hışıldıyordu. İlerde çiçek döküp yapraklanmış bir zerdali ağacı gülümsüyordu. Nisan... Gerda ne zaman yitmişti? Güz başı olacak, yaz sonu. Birden ak çiçeklere kuşanmış gelin vişne ağacına rastladım. Dinlendim bir bankta, sonra kalktım. Oralarda da bulamamıştım Gerda'nın evini. Artık sokaklar birbirine karışıyordu. Çökmüş, yıkılmış bir eski Ankara'ydı. Ama buralarda bir yerde olacak Gerda'nın evi. Pideciler Sokağını geçtim. Taş basamaklı, yokuş bir sokaktır bu. Birden, avlusunda nisan yapraklanan sarı boya iki katlı küçücük bir eve rastladım. Bir eski Ankara evine. Cam kırığı çıkıverdi birden gözlerimden, buz çözülüverdi, nisan söğüdü yeşerdi, leylaklar mor ışın açiverdi, kutlu yazın kayısı güneşi yayılıverdi. Bulmuştum en sonunda Gerda'nın evini. En mutlu günlerimden biriydi o gün. Belki bir tek gün, iç yaşantımızın belirlendiği, altına dönüştüğü gün. Bu evdi. Bir nisan günü, Andersen masalının sokaklarından yaz, güz, kış geçerek, gelincik kırının baharında, bir eski Ankara evinin kapısında karşılaşmıştık Gerda ile. Gerda'yı bulmuştum, nisanda, leylak kokuyordu ortalık. Andersen'de de öyleydi: "Kay ile Gerda el ele yürüdüler, çiçek çiçek, yeşil yeşil, çok güzel bir ilkbahar içinde ilerliyorlardı, büyük şehri yüksek kulelerinden tanıdılar, oturdukları şehirdi bu, şehre girdiler, büyükannenin kapısına geldiler, merdivenden çıkıp odayı açtılar, herşey yerli yerindeydi, saat 'tik, tak!' diyordu, akreple yelkovan dönmüyordu. Ama eşiği geçtikleri sırada bir de baktılar ki kocaman kocaman insanlar olmuşlar!"

En mutlu günümdü o, bir barışma, bir kavuşma günü. Ardından, ağustosböceklerinin üvez dallarından çalgılar yaptığı kutlu yaz gelecekti. Yıllar sonra, yeniden, Andersen'in o güzelim masalını okuduğumda, çocukluğumun sokaklarını bir bir dolaşmış gibi oluyorum. İmgelerle oluşur bir masal ve imgelerini çocukluğun bilinçaltı saklancasından çıkarıp çok sonraları bunları, yeryüzünü ve insanları, yürekleri ve gözleri cam kırıkları kapladığında, tinsel bir çözüme çevirir, masal çocuklukla saklar kuşatır bizi, Andersen'in imgeleri bizim yiğit kurşun askerlerimizdir, düşsel koruyucularımızdır, derin yaşantımızın sözlüğünü yapar bu imgeler ve konuşmamızı, yorumlamamızı sağlarlar. Karlar Kraliçesi donuk, görkemli ölümsüzlüktür, sevgiyi, yaşamı unutmaktır. Ayna, bizim halk geleneğimizde de vardır. Kırılan ayna iyiye yorulmaz. Cam kırıkları, kötülük tozanlarıdır. Gül ağacı, birleştirici sevgidir. Kiraz bahçesi, doğa yoluyla unutmadır acılarımızı. Büyücü kadının çiçekli şapkası, belleğimizin utkusudur, ansımadır. Kuzgun, usun kuşkulu gücüdür. Küçük haydut kızı, yanıltılı görüntülerin içindeki sevecen özdür. Ak tavuk, çocuk serüvenlerinin düşçüllüğüdür. Rengeyiği, çocuklarla hayvanlar arasındaki dostluktur. Fin kadını, kuzeyin tanyeridir, çocukların yüreğine düşen bilgelik ışığıdır, içgücümüzün ışmasıdır. Kar ve soluk, insanla doğa arasındaki çeliş-